

THE OLIVE BRANCH LIBRARY
ELLA MINA

DE
ZWARTE
AREND

YA SUSPENSE

DE
ZWARTE
AREND

YA SUSPENSE

THE OLIVE BRANCH LIBRARY
ELLA MINA

Ella Mina

DE ZWARTE AREND

Young Adult Suspense

Alle rechten voorbehouden

© The Olive Branch Library - Ella Mina 2024

Redactie: Chinouk Thijssen – Iris ten Broek

Eerste druk als Zwarte Vijvers: 6 oktober 2020

Eerste druk Zwarte Arend: 1 augustus 2024

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet, social media of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor alle slachtoffers van 'zinloos' geweld...Alsof geweld ooit zin heeft...

TRIGGERWARNING

Geweld

Racisme

Discriminatie

Onrecht

Het jaar 2032, Zwarte Vijvers, Dombergen

Wegens aanhoudende spanningen tussen de lokale bevolking en de veiligheidsdiensten verklaart eerste hoofdcommissaris van politie, Jef Martin enkele zones in Dombergen tot no-gozone waaronder de wijk Zwarte Vijvers.

De no-gozones ontstaan als gevolg van de zoveelste schietpartij op de politie. Hoofdinspecteur Wouter Demoinés werd daarbij gedood waarna zijn collega's het werk neerlegden.

Hoofdcommissaris Martin sluit het politiebureau van Zwarte Vijvers en verhuist de gehele afdeling naar de naburige gemeenten: Hoboken, Bergenleeuw en Den Dam.

De politie en hulpdiensten mogen onder geen enkele voorwaarde Zwarte Vijvers betreden. De no-gozones maken deel uit van een experiment om het aantal aanvallen tegen hulpverleners te verlagen.

De hoofdcommissaris breekt hierbij verschillende wetten zoals de wet van 15 mei 2007 over de veiligheid voor burgers en de wet van 8 juli 1964 over dringende medische hulp, maar blijft voet bij stuk houden.

Premier Leen Collins van de Vlaams Nationalistische partij overweegt om gebruik te maken van het Concilium om no-gozones legaal te maken.

Het Concilium is een wetsontwerp dat dankzij de Wet Fournier van 3 maart 2023 onmiddellijk van kracht wordt, zonder handtekening van de koning of bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

De Wet van Fournier werd in het leven geroepen nadat de koning, die geen persoonlijk gezag uitoefent en enkel wetten hoeft te bekrachtigen door zijn handtekening te zetten, weigerde om een wet te tekenen die euthanasie bij kinderen toelaat. Een aanpassing in de grondwet volgde om de koning te ontheffen uit zijn gezag.

Mits er goedkeuring is van minstens twintig procent van de meerderheidspartijen mag een Concilium voorgesteld worden door de premier.

Het Concilium, gekend als Artikel 94, wordt op 12 november om 16.00 uur voorgesteld aan de Senaat. Bij goedkeuring worden de no-go zones onmiddellijk toepasbaar.

Protesten breken uit in Zwarte Vijvers, gevolgd door rellen aangezet door enkele gemaskerde herrieschoppers.

Welkom in

**ZWARTE
VIGVERS**

@NikkieNewsVlogs

Het is 12 november, 12.55 uur, en Nicole Shad y van @NikkieNewsVlogs staat klaar om te starten met een livestream op haar YouTube-kanaal. Met haar vijftwintigduizend volgers hoopt ze een groot aantal jongeren te bereiken en de kijkers van het journaal van 13.00 uur af te pakken. De komende uren zal zij verslag uitbrengen en de ontwikkelingen over Artikel 94 op de voet volgen.

‘Hoi, Shad babs, vandaag stemt ons parlement over het nieuwe wetsvoorstel, Artikel 94 #nogozone, van Leen Collins om hoofdcommissarissen van politiediensten de machtiging te geven om no-gozones op te leggen. Om de veiligheid van de hulpdiensten te garanderen zullen hulpverleners en politieagenten geen toegang meer krijgen tot deze zones. Als de wet goedgekeurd wordt, riskeren hulpverleners die toch de no-gozones betreden een boete of gevangenisstraf. De nieuwe wet heeft veel haters omdat die het recht op eerste hulp zou ontkrachten. Geef me een like, comment #nogozone en laat me weten wat jullie gedachten zijn. Ik zal zo veel mogelijk vragen proberen te beantwoorden. Ik volg uiteraard zelf ook het nieuws om jullie goed te informeren over wat er gaande is.’

Nikkie verbond haar telefoon met haar camera en opende de nieuws-app. Via die app kon ze alles rechtstreeks volgen.

Twee mannen zaten aan de tafel. De nieuwslezer, Pascal Bogaert, verwelkomde de mannen die ze herkende.

‘Onze gasten van vandaag zijn David Mullens, professor sociologie en diversiteit-studies aan de KULeuven, en Frank De Wancer van de Vlaams Nationalistische Partij.’

‘De impact van zulke zones zijn immens,’ begon David. ‘Mensen isoleren en eerste hulp ontzeggen is een schending van de basisrechten van de mensheid. In een ontwikkelingsland is dit ongehoord, zelfs illegaal.’

Pascal knikte voorzichtig. ‘De wet goedkeuren zou het legaal maken.’

Nikkie pauzeerde de nieuws-app even om te reageren. ‘Wat een bullshit, het blijft een inbreuk op de grondwet.’ Ze bekeek de berichten die haar volgers achterlieten.

Zola500 schreef: *OMG, ik hou zoveel van je! Wil je amb hallo zeggen?!* Nikkie onderdrukte de drang om met haar ogen te rollen. Ze waardeerde haar volgers, maar ze had de indruk dat ze niet geïnteresseerd waren in politiek. Wat kon ze doen om hun interesse te behouden?

‘Hallo. Ik hou ook van je, Zola500, wat vind jij van Artikel 94? Voor of tegen? Weet je wat? Ik start een poll op Instagram. Ga snel stemmen. Waar ligt jullie voorkeur? Zijn jullie voor of tegen?’ Nikkie hervatte de nieuwsuitzending.

David was duidelijk tegen de no-go zones. ‘Om zo’n wet goed te keuren zal men andere wetten in twijfel trekken en moeten terugdraaien of wijzigen, en naast het wettelijke aspect, bestaat ook nog de ethische kwestie.

Bepaalde groepen achterstellen is nooit het antwoord. Dit zal alleen leiden tot nog meer isolatie, wat op zijn beurt een gevoel van machteloosheid teweeg zal brengen met meer agressie tot gevolg.’

Gebruiker 777 begreep niet goed waar David over ‘zeurde’.

‘Nou, Gebruiker 777, David zegt dat wanneer je iemand aanvalt, die persoon zich daar niet goed bij zal voelen en in het slechtste geval zal hij boos worden. Is dat zo duidelijk voor je?’

Nikkie wist niet meer goed waar ze haar aandacht aan moest besteden; het nieuws, dat zij fascinerend vond, of de honderden vragen die begonnen binnen te komen?

Nu zou Frank De Wancer zijn mening geven. Nicole deed haar best om haar gezicht in de plooi te houden. Ze verachtte mensen zoals Frank De Wancer. Racisten die zich voordeden als wereldverbeteraars.

‘Yay, Frank is aan het woord, eens horen wat die loser te zeggen heeft,’ zei ze sarcastisch.

Dat ze geen fan was van de VNP had ze nooit onder stoelen of banken gestoken. Ze was dan ook vaak het slachtoffer van cyberbullying door fanatieke aanhangers. Initieel hadden die gezichtsloze trollen haar de stuipen op het lijf gejaagd. Ze wilde een influencer zijn zonder haters. Dat was echter onrealistisch, want hoge bomen vingen veel wind en als je wilde zweven, dan moest je een dikke huid kweken. Ze zou nooit wennen aan de agressieve toon van sommige idioten, maar zorgde er voor dat ze haar ‘je m’en fous’ masker altijd aanhad.

Frank schraapte zijn keel. ‘Het is belangrijk om een krachtig signaal te sturen naar de mensen die onze democratie in gevaar brengen door zich tegen onze fundamentele waarden te keren.’

Fanboy01Lucky maakte volop gebruik van emoji’s om zijn goedkeuring over te brengen over wat Frank te zeggen had. Nikkie

had de neiging om Fanboy01Lucky in zijn noten te schoppen, maar dat was tot haar spijt niet mogelijk.

David onderbrak Frank. ‘Over welke waarden heeft u het hier? Dit gaat over een overtreding van mensenrechten. Het recht op eerste hulp.’

Frank negeerde hem en ging verder: ‘Onze hulpverleners bevinden zich vaak in hachelijke situaties omdat bepaalde personen zich niet aan onze wetten kunnen houden. Ambulances worden geblokkeerd. Politiewagens worden bekogeld. Laatst werd een brandweerman in elkaar geslagen. Weliswaar niet tijdens zijn dienst, maar dit brengt terecht de volgende vragen naar voren: wordt het niet tijd om onze hulpdiensten beter te beschermen? Is het niet het moment om ervoor te zorgen dat zij het respect krijgen dat zij verdienen? Dat zij hun werk onder waardige omstandigheden kunnen uitvoeren?’

David legde zijn handen op tafel. ‘Ik ben helemaal voor veilige werkomstandigheden, maar een gemeente afsluiten is belachelijk. Zwarte Vijvers is geen bouwvallige structuur waartoe je de toegang moet verbieden. Het is een stad met mensen van vlees en bloed. En om te antwoorden op uw vragen: ja, hulpverleners moeten veilig zijn en zij verdienen alle respect, maar iemand van het recht beroven op de brandweer en een ambulance gaat te ver.’

‘En toch vind ik dat no-go zones een meerwaarde bieden,’ hield Frank koppig vol.

‘Wat als u hulp nodig zou hebben en die niet zou krijgen?’

‘Het gaat hier niet over mij.’

‘Natuurlijk niet, anders zouden we deze discussie niet hebben,’ sloot David het gesprek af.

David was een held en dat wilde ze hardop zeggen, maar was het niet zo eerlijk om objectief te blijven? Daar worstelde ze mee. Over hoofdpunten kon ze geen reviews laten en toch kreeg ze zichzelf nooit zover om uitdrukkingloos te reageren.

‘Zo, lieve Shadébabes, wat vinden jullie van dit korte debat? Ik heb hier zowaar dorst van gekregen. Ga gauw stemmen op mijn Instagram Poll terwijl ik een korte koffiepauze neem. Ik kom later terug om de stemming voor Artikel 94 te volgen. Ik zie jullie graag! Vergeet niet te liken, te delen en je te abonneren op mijn kanaal. Tot later, *fam.*’

'IEDEREEN WIL BIJ HET HANDJE VASTGEHOUDEN
WORDEN. JE MAG HET WOORD 'NEGER' NIET MEER
ZEGGEN, WANT MENSEN ZIJN ZO GEVOELIG. ZWARTE
PIET IS ZOGENAAMD BELEDIGEND. VOOR WIE DAN? HET
IS ONZE CULTUUR, ONZE TRADITIE. KOM NIET AAN
ONZE GEWOONTES, MAN. SINTERKLAAS IS BAAS.'

1

TIM

Tim hees zich in zijn politie-uniform. Hij was klaar om in de straten van Dombergen te patrouilleren. Trots poetste hij zijn badge voor hij die aan zijn uniform hing.

Niet veel mensen hielden van hun baan. Hij wel, hij was er dol op. Er elke dag op uit trekken samen met zijn collega was voor hem een bron van geluk. Misschien had hij nog altijd passie voor zijn werk omdat hij het nog niet zo lang deed als zijn collega. Dirk maakte al bijna dertig jaar deel uit van het korps, terwijl Tim pas was afgestudeerd van de politieacademie. Hij hoopte dat hij nooit zo nors als Dirk zou worden.

Tim deed geen moeite om zijn rolluiken naar boven te doen, het zou toch alweer nacht zijn wanneer hij thuiskwam. Hij had de dagdienst, dat betekende in het donker vertrekken en in het donker weer thuiskomen. Zeker rond deze tijd van het jaar wanneer de zon vroeg onderging.

Hij sloot zijn appartement af en gebruikte de trappen om de zes verdiepingen te overbruggen. Wat lichaamsbeweging zou hem goeddoen. Dirk zou hem opwachten in hun politieauto voor het gebouw. Hij zou weer een slecht humeur hebben, maar dat was Tim al van hem gewend. Die man deed niets anders dan klagen.

Zijn partner stond zoals gewoonlijk netjes op tijd geparkeerd op zijn stoep. Een diepe frons ontsierde zijn voorhoofd.

Tim hoefde niet lang te wachten op de eerste klacht. Dirk voegde in het verkeer in nadat Tim was ingestapt.

‘Stond je alweer naar je eigen reflectie te staren, mooie jongen?’ zei hij zonder een fatsoenlijke begroeting.

‘De meesten onder ons vinden het namelijk wel belangrijk om goed voor de dag te komen.’

Dirk snoof. ‘Goed voor de dag te komen, mijn kl... Al dat gedoe van moderne mannen is onzin. Een vent is een vent. Douchen, schone kleren aandoen en klaar. Crèmes en bodylotions zijn voor mietjes.’

Tim rolde zijn ogen. ‘Je moet echt dringend met je tijd meegaan.’

‘Dat doe ik ook. Ik heb gisteren bubbelthee gedronken, wat dat ook moge zijn.’

Dirk verbaasde hem. ‘En vond je het lekker?’

‘Het was oké.’

‘Oké genoeg om nog meer nieuwe dingen te proberen?’

Dirk stak zijn handen even in de lucht. ‘Hé, ik trek de lijn bij Afrikaanse brij.’

‘Wat is Afrikaanse brij?’ vroeg Tim quasi-onschuldig. Hij wist dat Dirk allesbehalve politiek correct was, want hij klaagde er constant over. Er was niets politiek of incorrect aan je fatsoenlijk te gedragen tegenover je medemens.

‘Je weet wel, al die bonen, al die kruiden. Bruine drek.’

Tim veranderde snel van onderwerp voor Dirk alweer over de schreef kon gaan. Zijn kleurrijke uitlatingen gaven hem een ongemakkelijk gevoel.

‘Hoe gaat het met Freddie en Nancy?’ Dat waren zijn zoon en vrouw.

‘Goed, je moet nog eens bij ons komen eten.’

‘Dat kan geregeld worden.’

In stilte reden ze door de straten. Tim keek uit het raam om enige dubieuze praktijken op tijd op te kunnen pikken. De goede mensen van Hoboken gedroegen zich vandaag voorbeeldig. Verschillende personen haastten zich door het drukke verkeer, maar niemand negeerde de rode stoplichten. Een vrouw zag haar bus aankomen en rende alsof haar leven ervan afhing.

Een kort geruis kwam vanuit de radio voor een stem duidelijk en helder zei: ‘Wagen drie-zeven, verdachte figuur op buslijn dertien, richting Den Dam. Versterking gevraagd op perron negen in Bergenleeuw Centraal, over.’

Tim drukte op de knop van de radio. ‘Wagen drie-zeven, onderweg, over en uit.’

KINDEREN ZIJN EEN ZEGENING, MAAR OOK EEN VLOEK.
JE HELE LEVEN DRAAIT OM HEN. WAT DOE JE
WANNEER ZE ER NIET MEER ZIJN?

2

AFIFA

Afifa Valdez keek naar de klok. Het was al tien uur en Rashad was nog steeds niet uit zijn bed gekropen. Gewoonlijk zou ze hem allang wakker hebben gemaakt. Lang in bed blijven was iets wat ze nooit had begrepen. Zij mocht nooit uitslapen van haar moeder. Ze moest altijd bij het ochtendgloren of zelfs eerder haar handen uit de mouwen steken. Bedden opmaken, brood maken, badkamer schrobben en dan pas naar school.

Hard werken was nobel, dat was in elk geval wat haar ouders haar hadden geleerd. De generatie van tegenwoordig.. Ze rolde even met haar ogen vanwege die formulering, ze begon al te klinken als haar eigen ouders wanneer ze over hun kinderen klaagden.

De kinderen van nu wilden chillen, man. Ze glimlachte even om die term. Rashad zei dat altijd tegen haar. ‘Je moet nu even chillen, mams,’ zei hij wanneer ze zich weer druk maakte. En ze voelde zich constant onder druk. Ze had niet geleerd om met stress om te gaan, omdat de generatie van haar ouders dat niet erkende. Stress, depressie, dat begrepen ze niet.

Werken en presteren was alles wat er voor hen toe deed. Zij probeerde het anders te doen met Rashad. Ze probeerde naar haar zoon te luisteren en hem ruimte te geven voor zichzelf. Ze lette op de tekens van depressie en drugsgebruik, want ze wilde niet

plotseling het bericht krijgen dat haar zoon verslaafd was of zichzelf had opgehangen.

Toch was het moeilijk om je daar als alleenstaande ouder mee bezig te houden. Brood en stroom kwamen niet uit de lucht vallen. Daar moest ze voor werken.

Ze ging naar boven met de intentie Rashad wakker te maken. Hij mocht geen gat in de dag slapen.

Toen ze de deur van zijn kamer opendeed, staarde ze even naar haar kleine jongen. Hij zag er zo onschuldig uit in zijn Spider-Man-pyjama. De pyjama die ze voor hem had gekocht en waar hij vol afschuw in het bijzijn van zijn vrienden naar had gekeken, maar waar hij stiekem toch dol op was.

Haar hart trok samen toen hij zich op zijn rug draaide en daarbij de lakens van zich af duwde. Kinderen waren toch een zegening, dacht ze. Ze sloot de deur en liet hem rustig verder slapen.

HIJ STAAARDE NAAR DE BAL IN ZIJN HANDEN. DE
JONGEN HAD HEM ZOJUIST UITGESCHOLDEN TERWIJL
HIJ IETS VAN HEM WILDE.

HIJ WIST NIET DAT DIE DENIGRERENDE TERM NOG
WERD GEBRUIKT. HET WOORD 'MAKAK' WAS ZO JAREN
NEGENTIG, EN TOEN WAS HIJ NOG NIET EENS GEBOREN.

3

RASHAD

Rashad dribbelde met zijn basketbal op de beschadigde straattegels van Zwarte Vijvers. Het geluid van de afketsende bal op asfalt kalmeerde hem. Hij hield zijn pas gelijkmatig en negeerde het geknor in zijn maag dat hem vertelde dat hij een idioot was om het ontbijt over te slaan. Hij zou eigenlijk iets moeten eten, maar hij wist niet waar hij zin in had. Hij had ook maar zeven euro in zijn broekzak.

Hij wilde zo veel mogelijk kopen van de miezige euro's die hij nog had. Een pita met frietjes zou een diep gat slaan in zijn budget, maar de geuren die de kebabzaken verspreidden waren te heerlijk om te weerstaan. Hij wandelde naar snackbar Insta-bul, omdat hij wist dat Özkan de goedkoopste pita's had. Voor vijf euro vijftig zou hij zijn buik goed kunnen vullen.

Het duurde niet lang voor het broodje onderweg was naar zijn darmkanaal. Het was misschien niet zo slim om zich te vullen met vettig eten voor een partijtje basketbal, maar wat zou het? Je leefde maar één keer. #YOLO.

Rashad had om twee uur met zijn vriendjes op het Krugerplein afgesproken om te basketballen. Een van zijn favoriete bezigheden. Hij hield van de sport, het gevoel deel uit te maken van een team, het gooien van een balletje samen met zijn vrienden. Maar vooral om buiten te zijn in plaats van opeengepakt te zitten in het kleine appartement waar hij met zijn moeder woonde.

Voor hij naar het Krugerplein afzakte had hij geprofiteerd van zijn vrije dag om uit te slapen. En uitslapen had hij gedaan. De avond ervoor had de school via Smartschool het bericht verzonden dat de lessen afgelast waren. Daar was hij niet rouwig om. Hij haatte school niet per se, hij hield gewoon niet van vroeg opstaan.

Hij moest toegeven dat hij tot elf uur in zijn bed had gelegen. Zelfs in het weekend bleef hij nooit zo lang liggen. Zijn moeder had hem gelukkig niet wakker gemaakt zoals haar gewoonte was. Uitslapen was lui, vond ze. Hij ging daar niet mee akkoord. Zij kon gewoon nooit eens chillen. Hij daarentegen was daar een expert in. Hij verliet de pitazaak en negeerde de jongens van de Serpents Noirs die op de hoek van de straat stonden te dealen. Rashad maakte uiteindelijk toch de fout om hun kant op te kijken.

Een van hen, hij was niet veel ouder dan Rashad, wenkte hem. Rashad keek de andere kant op en deed alsof hij hem niet had gezien. ‘Hé, jij daar, bruine.’

Rashad voelde zich ongemakkelijk. Zijn moeder verwachtte maar één ding van hem. Dat hij zich voorbeeldig gedroeg, dat betekende geen drugs en geen bommen. Hij deed zijn best om haar te ontzien omdat ze er alleen voor stond, maar dat was niet altijd even gemakkelijk. Om de een of andere reden vond hij de jongens van SN stoer en hij wilde hij dat zelf ook zijn. Was het de lederen jassen of hun ‘f*** het leven’ attitude?

In zijn hart wist hij dat het slechte pad niet goed was, en dat hij zich daar maar beter zo ver mogelijk vandaan kon houden. Tot nu toe was het hem gelukt. Dat zou echter niet lang duren als het SN-bendelid hem bleef lastigvallen. Rashad begon sneller te lopen.

‘Hé, makak, ik heb het tegen jou, ben je soms doof?’ Rashad bleef staan. De SN had hem makak genoemd. Hij wist niet eens dat er nog mensen waren die die denigrerende term nog gebruikten. Makak was zo jaren negentig, en toen was hij niet eens geboren. Dat was wat zijn moeder hem altijd vertelde wanneer zij weer eens geconfronteerd werd met de racistische uitlating.

‘Yo, heb je zin om je aan te sluiten?’ vroeg de jongen toen Rashad hem eindelijk aandacht gaf. De SN’er stond ondertussen voor hem en keek hem met een doordringende blik aan.

‘Dank je voor het aanbod, maar ik ga nog naar school.’

De SN’er lachte. ‘En? Mijn broertje gaat ook nog naar school.’

‘Nee, ik, eh...’ Rashad wist niet goed wat hij moest zeggen, hij was nog nooit aangesproken door een bendelid. Uit nervositeit begon Rashad te dribbelen. De SN’er zag zijn kans schoon om hem de bal af te nemen. In een instinctieve reactie probeerde Rashad de bal weer in zijn bezit te krijgen.

De andere SN’ers zagen de actie als bedreigend en kwamen hun vriend versterking bieden. Rashad hield zijn handen voor zich en mompelde zacht: ‘Ik wil geen problemen.’

De SN’er die de bal in zijn hand had, grijnsde. ‘Dat zou ik ook niet willen, zeker niet met ons.’ Hij stuitte de bal hard en ving hem met gemak weer op. ‘Wat denk je ervan? Een beetje geld verdienen? Status opbouwen in plaats van een zielige reputatie als nerd?’

Rashad wist niet wat hij moest doen, hij zat gevangen. Hij wilde geen lid worden van een bende, maar die jongens van SN leken geen nee te willen horen en ze hadden zich collectief tegen hem gekeerd.

‘Of denk je dat je een hoge pief bent omdat je dat fake shirt van de zwarte arenden draagt.’

Rashad keek naar het hemd dat bij zijn sporttenu hoorde. Een groene basketbal shirt met een arend op de voorzijde, zijn naam en het nummer zeventien op de achterzijde. Een paar maanden geleden had hij bericht gekregen dat hij zich bij De Zwarte Arenden mocht aansluiten als point guard. Zijn magisch spel - niet zijn woorden, maar die van de coach - had de aandacht van de prestigieuze club getrokken. Het hoofdkwartier van het team bevond zich in de rijkere buurt van de provincie en om die reden werd er op hem neergekeken. Alsof hij plots een *boujee* pief was geworden.

Net toen hij wilde reageren, kwam de eigenaar van Insta-bul naar buiten. Hij had een baseball bat in zijn handen en een krankzinnige blik in zijn ogen. ‘Wegwezen, *crapuul!*’ briede hij.

De SN’er deed zijn armen omhoog. ‘Hé chill, Özkan.’

‘Geen chill, niks chill! Laat die jongen met rust, hij is mijn klant!’

Rashad wist niet waarom de Serpents Noirs bevelen aannamen van een Turkse man met een baseball bat, maar hij was er wel blij om.

De jongen gooide hem zijn basketbal toe en droop samen met zijn vrienden af, waarna ze weer plaatsnamen in hun hoek. Niet veel later hadden ze een klant.

Rashad keek dankbaar naar Özkan. ‘Bedankt, meneer.’

Özkan knikte en liet de bat naast zijn lichaam hangen. ‘Geen probleem. Maak in de toekomst geen oogcontact meer met die beesten.’

Özkan was geen Hulk, hij zag er ook niet beangstigend uit. Waarom was de bende dan zo snel afgedropen? Rashad besloot toch zijn nieuwsgierigheid te stillen en vroeg: ‘Ben jij de baas of zo?’

Özkan lachte schamper. ‘God nee, ik moet betalen voor bescherming. Dan verwacht ik ook dat ze mijn klanten met rust laten.’

‘Dat deugt niet, man.’

De man schudde verdrietig zijn hoofd. ‘Het is wat het is.’ Hij wees naar de bal. ‘Ga jij nu maar gauw spelen en niet vergeten...’

‘Geen oogcontact maken.’

NIEMAND LUISTERDE NAAR KINDEREN, MAAR DEZE
'KINDEREN' ZOUDEN WEL EEN GROTE IMPACT MAKEN
OP DIT HUIDIGE KLIMAAT VAN HAAT EN
ONVERDRAAGZAAMHEID. ZE GING DE WERELD
VERBETEREN. DAAR WAS ZE VAN OVERTUIGD.

4

TAMARA

Tamara was een grote fan van @NikkieNewsVlogs. Ze had zich al geabonneerd toen Nikkie honderd fans had. Nikkies content was superinteressant, vooral omdat ze het vaak over problemen in de wereld had die haar nauw aan het hart lagen. Nikkies vlogs waren vergelijkbaar met het nieuws, maar dan toegankelijker voor iemand van haar leeftijd. Ze had ook niet de neiging om weg te zappen zoals wanneer ze het journaal volgde. Ze liet Nikkies video afspelen op de achtergrond.

Vooraf het onderwerp van vandaag greep haar aan. Het tegenhouden van eerste hulp was belachelijk. Het viel haar ook op dat het weer een maatregel was tegen een buurt die overwegend ‘bruin’ was. Hoe was het mogelijk dat de maatschappij steeds meer verzuurde? Dat was iets wat haar jonge geest niet kon begrijpen.

Zelf was ze al drie jaar actief als activist. Het was allemaal begonnen toen ze dertien was en werd uitgescholden voor ‘makak’, een typisch kleinerende term voor Marokkanen. Ze begreep niet waarom ze uitgescholden werd en rende met tranen in haar ogen naar huis. Hoe kon ze anders zijn als ze in Nieuwdal woonde, het rijke gedeelte van Dombergen.

Haar ouders hadden die avond ‘het gesprek’ met haar. Een gesprek dat blijkbaar onvermijdelijk was, vooral als je ouders migranten waren. Haar zwarte moeder was namelijk met een witte

man getrouwd. Dat was het moment waarop ze besepte dat ze er niet helemaal bij hoorde.

Niet bij de Afrikaanse gemeenschap en niet bij de Belgische gemeenschap. Ze was een halfbloed, een kind met een gemixt ras. Ze was ‘gemengd’ en dat betekende dat ze niet zwart genoeg of niet wit genoeg was. En dat was wat haar ouders haar hadden proberen uit te leggen.

Op die leeftijd had ze dat niet kunnen vatten. Niemand begreep waarmee zij worstelde, want ze was zogenaamd geprivilegieerd, omdat haar ouders het financieel goed hadden. Alsof een innerlijke strijd met geld te maken had.

Sindsdien liep ze rond met dat gevoel van dat stigma. Maar in plaats van dat ze het aan haar hart liet komen en het haar bitterheid liet voeden, besloot ze dat het anders zijn juist haar kracht was. In alles wat ze deed zou ze die kracht tonen, laten zien dat het niet uitmaakte of je bruin, wit of zwart was. Het zou haar identiteit niet bepalen en ze zou het nooit ofte nimmer als excuus gebruiken om te falen. Dit was voor haar een reminder dat ze dubbel, zelfs drie keer zo hard zou moeten werken.

De persoon zelf was belangrijk. Niet zijn afkomst, niet zijn religie, niet zijn geslacht en daar ging ze voor strijden. En dat deed ze ook. Samen met haar beste vrienden Raj en Sven richtte ze de beweging ADEM op. Iedereen was welkom, maar de groep bestond momenteel uit driehonderd leden die vooral tussen de veertien en twintig waren.

Ze droomde ervan om van ADEM de grootste solidaire beweging te maken van België. Er was nog veel werk aan de winkel, maar ze was ervan overtuigd dat het haar zou lukken.

Artikel 94 was alles wat ze verafschuwde; discriminatie legaliseren, bepaalde bevolkingsgroepen marginaliseren en dat onder het mom van 'burgerzin'. De toekomst zou er grimmig uitzien als ze geen actie zouden ondernemen. Iets wat verboden was verheerlijken, een excuus zoeken om die overtuiging te vergoelijken, er uiteindelijk een vinden om daar dan een wet van te maken. Dat maakte haar zo boos. Ze vond die oudere generaties zo dom. Daarom was het zo belangrijk om als jongere een standpunt in te nemen tegen die idiote politici. Hoe eerder haar inzicht doordrong, hoe beter.

Een week geleden had ze een event gepland op het fossiele netwerk Facebook om te demonstreren tegen Artikel 94, als antwoord op de ronduit racistische organisatie Eigen Mensen Eerst, die de bewoners van Zwarte Vijvers wilde aanvallen na de dood van hoofdinspecteur Wouter Demoinés.

Ze had heel haar Tik Tok vrienden uitgenodigd en hoopte dat zij hun volgers zouden aanmoedigen om mee te doen.

Drie dagen geleden waren er nog maar zeventien profielen die hun komst hadden bevestigd. Dat had haar teleurgesteld, maar ze had het niet opgegeven. Ze had populaire influencers aangesproken om de pagina te promoten en dat was gelukt.

Sinds gisteren stond de teller op zeventienhonderdtwintig aanwezigen, haar eigen leden meegeteld. Om drie uur vandaag zou de demonstratie doorgaan. Ze was in haar nopjes omdat haar school